

Nr 409.

Av herr **Laurén**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 183, angående ny definitiv löne reglering för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna m. m.

Sedan Kungl. Maj:t den 21 mars 1925 till riksdagen framlagt proposition (nr 183) angående ny definitiv löne reglering för landshövdingarna och befattningshavare vid länsstyrelserna m. m. och därvid föreslagit, att landskanslister och landskontorister skulle placeras i åttonde lönegraden (nya femtonde löneklassen) eller i samma lönegrad, som 1902 års löne regleringskommitté fann för dessa befattningshavare vara tillräcklig, har föreningen Sveriges landskanslister och landskontorister till herr statsrådet och chefen för kungl. socialdepartementet genom en utsedd delegation i skrivelse den 14 december 1924 alternativt framhållit att vid kommande löne reglering bliva placerade landskanslister och landskontorister av första klass i lönegraden B 10 och landskanslister och landskontorister av andra klass i lönegraden B 9 med rätt för dem att efter femton års ordinarie tjänstgöring uppflyttas i högsta löneklassen i respektive lönegraden B 11 och lönegraden B 10.

Som stöd för sitt yrkande anförde delegerade, bland annat, att ordinarie anställning som landskanslist eller landskontorist vanns vid en ålder av i medeltal trettio år. Efter en ordinarie tjänstetid av tolv år eller vid en levnadsålder av i medeltal fyrtiotvå år hade tjänstemannen uppnått den högsta avlöning, som vore förenad med befattningen. Vann han icke befordran, vilket, på sätt här nedan framgår, hädanefter i stor utsträckning bleve fallet, kvarstod han vid denna avlöning ända till dess han uppnådde pensionsåldern, eller icke mindre än tjugufem år.

Genom föreslagen indragning av icke mindre än 81 av de nuvarande 491 landsfiskalsdistrikten hava utsikterna till befordran ytterligare minskats. Där-est nämnda förslag genomföres, komma, i den mån landsfiskalstjänster bliva lediga, dessa givetvis att återbesättas med tjänstinnehavare i distrikt, som äro avsedda att indragas. Indragningen kommer således att hava till följd icke allenast att för en lång tidsperiod framåt helt avbryta all befordran till landsfiskalstjänst utan även att permanent försämra befodringsutsikterna för aspiranter på sådan tjänst. Det torde under sådana förhållanden vara mycket

svårt att inom statsförvaltningen uppleta någon kår av jämförlig grad, inom vilken för närvarande utsikterna till befordran äro så små som för landskanslist- och landskontorister.

Då jag anser, att landskanslist- och landskontoristbefattningarna på grund av de arbetsuppgifter, som numera åligga dessa befattningshavare, äro av den beskaffenhet, att de med fullt fog kunna jämföras med vissa kammarskrivare-tjänster i riksbanken och tullverket m. fl. samt landskanslist- och landskontorister sålunda böra vara lika berättigade som dessa tjänst innehavare att hänföras till nionde lönegraden (nya sextonde löneklassen), får jag på grund härav yrka,

att riksdagen behagade besluta,
att landskanslist- och landskontoristtjänsterna måtte upptagas i nionde lönegraden (nya sextonde löneklassen).

Stockholm den 15 april 1925.

Erik Laurén.
